

gén pedig ugyancsak egy vadász díjugratással. A kilenc totalizateurnél 10.000 és 50.000 koronás tételekben lehet fogadásokat kötni az induló lovakra.

A szépek ígérkező versenyek összes számaira három értékes tiszteletdíjat tűztek ki a lovasoknak, a szokásos dotációk mellett. A tiszteletdíjak között serlegek, ezüst tárcák, teakészletek és egyéb ezüst és arany tárgyak szerepelnek. Tiszteletdíjakat adtak a Gazdasági Egyesület, valamint a Lovas Egyesületen kívül Rónai Imre, a szegedi hölgyek, József főherceg, Szeged városa, a szegedi huszár és tüzér század, valamint a vonatosztály is, Back Bernát, a Szeged-Csongrádi Takarékpénztár, Körmeny Elemér, Czukor Ferenc, Strasser Richard és még számosan. A verseny megrendezéséhez

hozzájárultak Károlyi Imre gróf, Berchthold gróf, Rónai Imre, Rick százados, Berger Imre és a Winkler testvérek.

A versenyen résztvevő lovak, valamint a lovasok is már mind Szegedre érkeztek. Azoknak a lovaknak a száma, amelyek indulni fognak, több százra tehető és így igen szép versenyekre és népes mezőnyökre van kilátás. Gondot okozott a lovaknak elhelyezése megfelelő istállóban, azonban csütörtökön délután már az volt a helyzet, hogy megfelelő szállást tudtak mindenkinek biztosítani. A lovak egyébként már napokkal ezelőtt tréninget kezdtek a szegedi pályán, amely megfelelő jó kondícióban van és így teljesen felkészülten, megszokott pályán fogják megkezdeni a versenyeket.

még nem rendezték. Közben az 1950 koronás alapbérek alapján az index százalékaival együtt egy óra bére papírkorondákban 8774 korondra tesz ki, ami annyit jelent, hogy napi nyolc munkaórát számítva, havonta alig rug fel kétmillió korondra. Ez az összeg — már az első látásra nyilvánvaló — nem elegendő egy átlagosan számított négytagú család mindennapos szükségleteire.

Emiatt a munkásság körében a legutolsó napok alatt bizonyos elégedetlenség jelentkezett és amikor megtudták, hogy a folyó heti index esést mutat, az építőmunkások egy része csütörtökön reggel beszüntette a munkát. Sztrájkban állnak a Tábor-utcai bérház munkásai, a Cserepes-soron épülő Seprű-gyár munkásai és még néhány más nagyobb építkezésnél dolgozó munkások.

A munkások legalább tízezer korona órabért követelnek, az alapbérek megfelelő fölemelésével és hivatkoznak arra, hogy ilyen irányban folytat hat hét előtt is a tárgyalások. Követeléseiket azzal támasztják alá, hogy ezek semmi esetre sem magasak, az aranybéreket el sem érik, de miután havonta mintegy két és félmillió koronát tesznek ki, valamilyenre mégis biztosítják a mindennapi megélhetést. Hangsúlyozzák, hogy az aranybér 11.050 koronát tenne ki, mivel békében egy órára 65 aranyfillért kaptak. A teljes aranybér jóval túlcsúszna a jelenlegi igényükről, mivel azok egy hónapban mintegy hárommillió koronát tennének ki.

A munkások kívánságukat csütörtökön közölték a munkaadók képviselőjével, úgy hogy a tárgyalások, tekintettel a pénteki ünnepre, szombaton délelőtt fogják megindulni. Remélhető, hogy már az első tárgyaláson egyezségről tudnak majd jutni a munkaadók és a munkások képviselői, még mielőtt a sztrájk általánossá terjedne az építő-szakmában. Ezzel a bérmozgalommal egyidejűleg ismét fölmerült az az álláspont, hogy most már a munkásoknál az egész vonalon be kell végre vezetni az aranyparitáshoz béreket. Ettől remélik úgy a munkások, mint a munkaadók az állandó surlódások kiküszöbölődését, erre különben is megvan az indok, hiszen az állam is aranyban szedi be a legkülönbözőbb díjakat, valamint aranyban fizeti tisztviselőit is. Itt csupán a szorzószám végleges rendezése okoz nehézséget, de a legközelebbi értekezleten ebben az irányban is fölveszik a tárgyalások fonalát.

A népszövetségi kölcsön magyar része. Budapestről jelentik: A népszövetségi kölcsön magyar része jegyzéseinek az eredményét most dolgozza fel a TEBE vezetősége. A jegyzésről több vidéki városból még mindig nem érkeztek be a pontos kimutatások, úgy hogy emiatt előreláthatóan csak szombatra készülnek el a teljes listával. Annyi azonban már is megállapítható, hogy a tulajjegyzés igen jelentékeny. Vidéken különben még most is jegyez a közönség, sőt egyes helyeken nagyszabású jegyzések, a közönség jegyzése a határidő leteltével kezdődtek meg. Ezen késelemnek az az oka, hogy a gazdák csak a jegyzési határidő leteltével tudták a termésüket értékesíteni.

Korlátozott a gabonafélék, őrlemények, állatok és a bor importja. Budapestről jelentik: A tavaszon hosszas tárgyalás folyt a mezőgazdasági kamarák és a mezőgazdasági nem hivatalos érdekképviselők, valamint a földművelési minisztérium között, amelyeknek eredménye nagyatádi Szabó István földművelésügyi miniszternek az az ígérete volt, hogy augusztus 15-éig a mezőgazdasági termékek egész nemzetközi forgalmát teljesen szabadon teszi. Tekintettel arra, hogy ez a dátum ma lejár, munkatársunk illetékes helyen érdeklődött ebben az ügyben és a következő felvilágosítást kapta: A forgalomnak nemzetközi vonatkozásokban való felszabadítása terén a legfontosabb lépéseket már megtették. Kivételünk teljesen szabad. Csak a behozatal terén vannak még korlátozások, nevezetesen nem szabadítottuk még fel a gabonaféléknek: búzának, rozsnek, árpának, a liszt- és őrleményzárúknak, az állatoknak, bornak, törkölynek, borseprőnek, a növények közül a vöröshagymának, fokhagymának, a kávépótlékoknak behozatalát. Fokozatosan ezeket is felszabadítjuk.

A miskolci iparoskongresszus a kereskedelmi miniszter ellen.

Miskolc, augusztus 14. (Saját tudósítónk telefonjelentése.) Csütörtökön délután 2 órakor kezdődött meg Miskolcon az országos ipari kiállítás kapcsolatos iparoskongresszus, amely iránt rendkívül nagy érdeklődés nyilvánult meg az ország minden részében. A fővárosi és vidéki ipartestületek kiküldött képviselői zsúfolásig megtöltötték a Korona-szálló nagytermét. Megállapítható, hogy a kongresszus már az első napon értékes munkát végzett a kisipari kölcsön kérdésében elfoglalt álláspontjával, amely tanubizonyossága annak, hogy a magyar iparoság nemcsak a saját érdekeit igyekszik biztosítani, hanem az ország egyetemes érdekéért küzd.

A kongresszuson nagy visszatetszést keltett az a körülmény, hogy Walkó Lajos kereskedelmi miniszter távollétével ültetett, amiből azt

állapították meg, hogy a miniszter egyáltalában nem törődik a magyar iparossággal. Az elnök erre vonatkozó bejelentése után kemény és éles kifakadások hangzottak el és az általános méltatlankodás olyan hatalmas erővel tört ki, hogy az ülést néhány percre fel kellett függeszteni az elnöknek. Annál nagyobb örömmel vette tudomásul a kongresszus dr. Hodebay miskolci polgármesternek azt a bejelentését, amely szerint Miskolc város közönsége ötvenmillió koronával járul hozzá az iparostanonc otthon építési költségeihez.

A kongresszus egyes tagjai élesen szembe fordultak a szociáldemokrata alapon szerveződő iparosokkal. Több fölcsóválás hangzott el ebben az ügyben, majd az elnök félbeszakította az ülést, annak folytatását péntek délelőttire tűzte ki.

Sztrájkba állottak a szegedi építőmunkások.

Szeged, augusztus 14. (Saját tudósítónktól.) Tizenegyedik hónapja van érvényben az úgynevezett szegedi indexrendszer, amelynek tartama alatt csak igen szórványosan mutakoztak munkátbeszüntető jelenségek, mivel a munkások mindig a drágulás arányában kapták hetibéreibet. Most azután egyre másra fordulnak elő olyan jelenségek, amelyek szerint a megnehezített gazdasági viszonyok miatt nem kielégítő az index, illetve azok az alapbérek, amelyekhez az index százalékaival hozzáadják. A munkabérek nem fedezik egészen a mindennapos élelszükségletet, aminek az lett a következménye, hogy csütörtökön reggel a szegedi építőmunkások egy lényeges része — akiknél talán a legkiválóbb az alapbérek alacsonyossága — beszüntette a munkát. Ennek az ügynek előzményeiről a következőkben számolhat be a Szeged munkatársai:

pes és kedélyes disznóvágóbálakat a Sasban tartották.

A rókusai Hét pacsirta vendéglő udvara mögött nagy mulatókert fekvő terebélyes fákkal, bokrokkal, filagóriával, nyitott és fűdes tánchelyekkel. Az 1840. év tavaszán a még mindig nagyszámúban élő gazdag német polgárok és katonatisztek összeállottak és a német színészek számára a kertben fából nagy nyári szinkört építettek. Schaezel Alajos német színigazgató az akkori izlés szerint meglepő díszszel szerelte fel az arénát, amelynek nézőtere nyitott volt, de a színpad feltetővel volt befűtve.

Ez a szinkör eleinte a német színészeknek volt menedékhelye, a német polgárok és katonák látogatták. Nyáron a szinkörben játszottak, télire a városházi színházba húzódtak, de a jobb izlést tipró bohózat előadásai a közönség türelmével visszaéltek, azért a hazafias jurátus-csapat, amelynek élén a heves, tüzes, bátor és rendkívül eszes, Osztrovsky József és társai: Rengey Nándor (Aigner Ferdinánd) és Babarczy József állottak, csakhamar szökésre kényszerítették az idegen muzsákat, hátrahagyva nem kevés adósságukat.

A Hét pacsirta szinkört 1854-ben Latabár Endre igazgató megnagyobbította, de a nézőtér tovább is nyitott maradt. 22 páholy, 300 zártszék, 400 karzati és földszinti állóhely volt benne, mintegy 1000 nézőt fogadott be.

A vendéglő épülete az 1870-es években Babarczy József híres rókusai ügyvéd (ragadmány neve szerint: Czerkó) tulajdonába került, de a vályogépület az árvízben összeomlott, vele pusztult a szinkör is. A hatalmas telek ma beépítetlenül áll és városi faterleptül szolgál.

A második nyári szinkör a szegedi vár déli oldalán elterülő promenádon feküdt. A tanács az 1830-as években a vár körül sétányokat ültetett. A sétányt, a promenádort kor-

látáskor vette körül és közepén téglá sétálóutat készített. 1841-ben az ur (belvárosi) kaszinó vendéglőse a promenádon üvegfalakból díszes kioszk-alakú sörcsarnokot építtetett (azért általában „kioszknak” hitták). Egy tágas „mulató” terem és két kártyaszoba volt benne. A kioszkot a vendéglős saját költségén emelte, ezért a tanács 20 évre díjmentesen engedte át neki a telket.

A sörcsarnok mellett Havil Mihály színigazgató és negyven részvényes 1848-ban nyári szinkört építtetett a már 1846-ban megalakult szegedi dal (opera) színtársulat számára, amely előzőleg két esztendőig a német, olasz, francia és angol nagy városok zenekedvelő közönsége előtt feltűnést keltő pártolás mellett vendégszerepelt és csak az 1848. évi forradalmi események hírére tért haza. 1849. évi július havában a Szegedre menekült Kossuth Lajos kormányzó, minisztérium, főrendi és képviselőház s a nagyszámú honvédtisztekre való tekintettel mindennap előadást tartott.

Az osztrák önkényuralom idejében a szinkörben kisebb német színtársulatok működtek az osztrák tisztek és katonák mulattatására, akik ezt a színházat a magukénak tekintették, mert a várkapu mellett feküdt.

Az 1860-as években a város tulajdonába szállított kioszkot Wagner György vendéglős bérelte ki, aki a sörcsarnok mellett ketrecekben pelikánokat, pávákat, kínai pujkákat, rókákat stb. tartott és ez az állatsereglet nagy söröző társaságot vont oda és ettől kezdve a promenád Wagner-sétányának nevezték el.

Utóbb dal- és zeneversenyeket tartottak a szinkörben, amik közül Erdélyi (Kis) Náci, a debreceni Bunkó és kolozsvári Salamon cigányprimások bandájának versenyé nagy idegen vendégsereget vonzott az arénába, amit 1882-ben, a várfalak lerombolásakor bontottak le.

(Folyt. köv.)